

без продуманого маркетингу. Компаніям доводиться все більше уваги приділяти збору й аналізу значних об'ємів кількісної та якісної інформації, отриманої з різних джерел. Зробити цю роботу більш ефективною можна лише за допомогою її автоматизації.

Виходячи з вищесказаного, можна зробити висновок, що промисловий маркетинг — це багатофункціональна система постійного пристосування до ринку товарів виробничого призначення і ділових послуг, що змінюється, а також пошук нових ринків реалізації для продукції.

Таким чином, на підставі проведеного аналізу визначень промислового маркетингу і його відмітних особливостей, з'явилася можливість запропонувати його нове трактування. Промисловий маркетинг - це такий вид маркетингу, який використовується для прогнозування, організації і управління усіма аспектами і напрямками господарської діяльності у сфері виробництва, обороту і експлуатації промислової продукції, задовольняючи при цьому потреби кожної конкретної організації, що бере участь в цьому процесі з метою максимізації власного прибутку в довгостроковій перспективі, здійснюючи постійно пошук нових технологічних підходів і ефективного використання ринкових інструментів, забезпечуючи при цьому індивідуальний підхід.

Перечосова Г.В., Цветнова О.В.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Значну частину фінансових ресурсів країни світу направляють на соціальну підтримку нужденних верств населення шляхом запровадження системи заходів правового, соціально-економічного та організаційного характеру — з тим, щоб забезпечити життя людини на належному рівні. В умовах індустріального суспільства, в яких перебуває Україна, категорія "соціальний захист" залишається серед інших категорій найбільш значущою і тому потребує постійної уваги, з одного боку, центральних і місцевих органів влади, а з іншого — науки, яка стає ключовим фактором економічного зростання і джерелом наповнення державного бюджету.

Програмою економічних реформ на 2010—2014 роки серед широкого набору стратегічних перетворень передбачається (поряд з традиційними факторами виробництва) розвиток людського капіталу і соціального капіталу які сформувалися протягом другої половини ХХ ст. під впливом інформаційно-технологічної революції. На думку українських економістів, соціальний капітал — це складова у структурі громадянського суспільства, з якої і на базі якої формується приватний соціальний капітал [1]. Академік НАНУ А. Чухно робить висновок: "Якщо людський капітал становить накопичення знань і вмінь людиною, то соціальний — утворюється на основі соціальних зв'язків у суспільстві, які не тільки забезпечують сприятливі умови для життєдіяльності людини, але й стимулюють її соціальну активність" [2].

Отже, людський капітал створюється в результаті накопичення знань, фізичний капітал — у процесі матеріального виробництва, а соціальний капітал втілюється у відносини між людьми.

У нинішніх економічних умовах, коли Україна планує у найближчі роки увійти до числа найрозвинутіших держав світу, основним напрямом нашої соціальної політики має стати курс на піднесення добробуту бідних верств населення (частка яких, за даними Держкомстату України, сягає 26,4%), без збільшення багатства багатих, а отже — на скорочення розбіжності між доходами бідних і багатих.

В умовах фінансової кризи соціальний захист малозабезпечених верств населення здійснюється шляхом надання їм допомоги залежно від майнового статку та сукупного доходу сім'ї та відповідно до норм Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям". Розмір такої допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму, який встановлюється державою з огляду на реальні можливості видаткової частини державного бюджету і принцип соціальної справедливості.

Соціальна справедливість - це один з вагомих факторів підвищення ефективності виробництва, який відображає ступінь рівності або нерівності людини в суспільстві. Справедливість передба-

час еквівалентний обмін діяльністю та результатами праці. Вона була особливо актуальною у соціалістичних державах, оскільки принцип "від кожного за здібностями, кожному за працею" реалізований не був і нині залишається не менш актуальним, ніж у роки радянської влади.

В економічній літературі, поряд з поняттям "справедливість", вживається категорія "платоспроможність". Дехто з економістів вважають, що практичний зміст категорії "платоспроможність" зводиться до висновку, який слугує орієнтиром при визначенні податкової політики: з вищих доходів повинні утримуватися більші суми податків [3].

У Законі України "Про систему оподаткування" соціальну справедливість визначено як забезпечення соціальної підтримки малозабезпечених верств населення шляхом запровадження економічно обгрунтованого неоподаткованого мінімуму доходів громадян, а також застосування диференційованого і прогресивного оподаткування громадян, які одержують високі та надвисокі доходи. З огляду на це, соціальна справедливість включає неоподатковуваний мінімум доходів і прогресивне оподаткування. У свою чергу, прогресивне оподаткування повинне сприяти реалізації принципу соціальної справедливості шляхом застосування неоподаткованого мінімуму доходів, який в Україні є надто низьким, внаслідок чого він перетворився на символічне явище, позбавлене будь-якого економічного змісту [4].

Віддаючи належне ролі податкової політики у забезпеченні соціальної справедливості, необхідно також враховувати дію цінового механізму на добробут широких верств населення, яка в останні роки набула тенденції до поступового зростання. Слід нагадати, що окремі представники західноєвропейських країн рекомендували нам не втручатись у процес ціноутворення та в організацію фінансових ресурсів сфери виробництва. Всупереч таким рекомендаціям, власний досвід України довів, що саме поєднання державного регулювання виробництва з вимогами ринку скорочує період депресії та прискорює перехід до фази зростання. Державі доцільно втручатися в економіку тоді, коли сам ринок не справляється.

Отже, сучасна соціальна політика України реалізується через державний бюджет, який є головним механізмом забезпечення діяльності держави та найважливішим елементом соціальної політики, а також свідчить про віддачу від бюджетних коштів.

З викладеного можна зробити такий висновок: на нинішньому етапі розвитку модель забезпечення економічного зростання, побудована на основі споживання та стимулювання зовнішніми інвестиціями (як це було в попередні роки незалежності, що спричинило різке зростання зовнішнього боргу), себе вичерпала. І тому досягти продуктивності суспільної праці рівня західноєвропейських країн шляхом інтенсифікації зростання традиційних секторів національної економіки неможливо. Необхідно формувати нову модель економіки, яка б ґрунтувалася на прискореному засвоєнні новітніх знань і використанні інформаційної технології, що вдосконалює процес виробництва і сприяє вирішенню соціальних проблем країни. Держави, що намагаються увійти у світову економічну систему, збільшують обсяг інвестицій в науку і технології, кількість технопарків і зон розвитку технологій. Реалізація Програми економічних реформ на 2010-2014 роки істотно залежить від зростання освітнього і **культурно-технологічного** рівнів працівників різних галузей економіки, а також від застосування нових системних нормативно-правових актів.

Література

1. Чухно А.А., Юхименко Н.І., Леоненко П.М. Сучасні економічні теорії. Підручник К., "Знання", 2007. - с. 487.
2. Чухно А. Актуальні проблеми розвитку економічної теорії на сучасному етапі // "Економіка України". – 2009. - №5. - с.26.
3. Соколовська А. М. Основи теорії податків. Навчальний посібник: К., 2010. - с. 103.
4. Крисоватий А., Кошук Т. Податкова політика у реформуванні соціально- економічної системи України // "Економіка України". – 2010. - №9. - с. 44.